

Valoarea morții lui Hristos (1): Mai mult decât anularea păcatelor

Ioan 10.7: *Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.*

Felul minunat în care se fac cunoscute motivele lui Hristos

Faptul că cineva își pune viața în joc chiar până în moarte pentru un țel, oricare ar fi acesta, dragoste pentru patrie, pentru prieten, pentru partenerul de căsnicie sau altceva asemănător, în general aceasta arată dovada cea mai mare posibilă a dăruirii pentru acel țel sau acea persoană. Dar când Domnul Isus a murit, ca să glorifice pe Tatăl Său, prin aceea că El a anulat păcatele, a ispășit păcatul, a adus pe om înapoi la Dumnezeu, a distrus puterea lui satan, atunci stătea acolo împotriva Lui puterea lui satan și a lumii și chiar judecata lui Dumnezeu și moartea care însoțea această judecată. Dar nu numai această dăruire a Domnului, ci și oricare alt principiu și motiv al inimii Sale, toate gândurile Sale și toate sentimentele Sale au fost testate aici în întregime, și a devenit pe deplin vizibil desăvârșirea și adevărul a ceea ce era pentru Dumnezeu în acestea, așa că Dumnezeu nu putea altceva decât să le prețuiască nespus de mult și să le primească.

Să luăm de exemplu ascultarea Sa. Evanghelia după Ioan 10.17 ne arată că moartea Sa era și o poruncă a lui Dumnezeu. Epistola către Evrei 5.7-8 ne arată clar cât de greu a fost pentru Domnul să fie ascultător de această poruncă. Citim aici despre strigăte mari și lacrimi. În evanghelia citim despre o luptă de moarte. Pentru El, Cel curat și fără pată, era îngrozitor să fie făcut păcat. Și cu toate acestea a fost ascultător. Evanghelia după Ioan 14.31 ne explică care era imboldul acestei ascultări: „Dar ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl.” Imboldul Său era dragostea Lui pentru Tatăl. Și această ascultare până în moarte era dovada dragostei Lui mari.

Dar nu erau numai dăruirea, ascultarea și dragostea, care au fost arătate la cruce într-un fel în care nu puteau fi arătate mai desăvârșit, ci și sfințenia Domnului s-a arătat în cel mai înalt grad în lupta de moarte și în strigătul tare și în lacrimi. Căci în aceasta El a arătat și faptul că sfințenia și curăția sufletului Lui au detestat în modul cel mai deplin păcatul. Tocmai groaza Sa, provocată de faptul că va fi făcut păcat, arată cât de mare era sfințenia Lui. Acesta este motivul pentru care jertfa de ardere-de-tot stă pe primul loc în lista jertfelor (Levitic 1). Ea nu exprima în primul rând (cu toate că în Levitic 1.4 citim și despre ispășire) ce cerea vina și păcatul omului (cu toate că Hristos – așa cum găsim în jertfa pentru păcat – a împlinit și aceste cerințe în jertfa Sa), ci că, atunci când Hristos S-a jertfit, nu putea să fie altfel, decât că El a făcut mai mult și a pregătit o bucurie pentru Acela căruia El S-a jertfit, care niciodată nu va pieri. Ca să arate aceasta, animalul de jertfă a fost ars *complet* pe altar și jertfa aceasta a fost numită „o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului”.

Arderea-de-tot în Noul Testament.

Găsim în multe locuri din Noul Testament principiul jertfei de ardere-de-tot:

- „Și-a îndreptat hotărât fața, să meargă la Ierusalim”, ca acolo să Se jertfească (Luca 9.51);

Ioan 10.17; Levitic 1

- Pe când El „mergea înaintea lor (a ucenicilor)” suindu-se la Ierusalim, așa că ei erau plini de teamă (Marcu 10.32-34);
- Când El se dedică pentru ceasul suferințelor spre gloriificarea lui Dumnezeu (Ioan 12.27-33);
- Când El Se scoală și iese să meargă în grădina Ghetsimani și spune: „... ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan 14.31),
- Atunci când El Se predă de bună voie acelor care Îl duc la judecată și la execuția capitală (Ioan 18.4),

precum și alte locuri.

Cum a glorificat Hristos pe Dumnezeu

Când Hristos S-a dat în moarte, adevărul și dreptatea lui Dumnezeu și maiestatea cerințelor divine au fost aduse la lumină, tot așa ca și sfințenia, care a respins pe deplin păcatul, într-o măsură așa de mare, că Dumnezeu Și-a întors fața de la Fiul Său, atunci când El a purtat păcatul. Unde s-a găsit vreodată o astfel de dragoste, și pe lângă aceasta față de oameni care erau dușmanii Lui (Romani 5.8,17), care a fost gata să jertfească pe propriul Fiu? Unde s-a găsit o așa înțelepciune, care să alcătuiască un astfel de plan pentru salvarea omului, și să-l ducă la îndeplinire? Unde s-a arătat o așa putere ca la cruce – „dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.18) -, și aceasta tocmai în momentul când incapacitatea omului, de a găsi pe Dumnezeu prin propria înțelepciune, a arătat pe deplin neputința de a se ajuta și slăbiciunea în a obține îndreptățirea de sine? Unde s-a arătat o așa dreptate ca la cruce, unde Dumnezeu a adus judecata neștirbită asupra propriului Său Fiu, atunci când Acesta a luat asupra Sa păcatele acelor care vor crede în El? Nici câtuși de puțin nu a fost redusă judecata. Unde a fost descoperită sfințenia lui Dumnezeu așa ca acolo unde Dumnezeu Și-a întors fața de la Fiul Său, deoarece El a fost făcut păcat? Unde s-a arătat un așa har ca acolo la cruce? Dumnezeu a arătat acolo, că El era pregătit să dea oamenilor cel mai mare Dar, pe care El Îl putea da. Ca ucigaș al Fiului lui Dumnezeu omul a meritat cu siguranță orice altceva, dar nu un dar. Unde s-ar fi putut arăta mai mult îndurarea lui Dumnezeu, decât s-a arătat acolo unde omul a dovedit ticăloșia lui cea mai mare, atunci când a prins în cuie pe cruce pe Salvatorul lui, și Dumnezeu S-a îndurat așa de mult de acești oameni, că a lucrat pentru ei o posibilitate de salvare tocmai prin această moarte pe cruce? Toate aceste însușiri ale lui Dumnezeu nu au strălucit așa de mult în lumină nici înainte și nici după, așa cum au strălucit la cruce. Tatăl n-a fost niciodată mai mult glorificat decât a fost prin ceea ce Domnul Isus a făcut la cruce. El a pus acolo în lumină caracterele alese ale lui Dumnezeu într-un mod nespus de minunat.

Harul și adevărul s-au întâlnit

Prin moartea lui Hristos pentru păcat a fost pusă în lumină în chip desăvârșit înaintea întregii creații toată slava lui Dumnezeu. Și aceasta ar fi fost așa chiar și în cazul în care nici un păcătos nu ar fi crezut și nu ar fi fost mântuit, căci Fiul Său a murit, ca să arate ce este în Dumnezeu pentru oameni. Dragostea, sfințenia, adevărul și dreptatea și așa mai departe, toate

au devenit vizibile în chip armonios și au fost înălțate. Dacă nu ar fi fost jertfa, atunci dragostea și dreptatea ar fi fost o problemă pentru toată veșnicia, căci arătarea uneia s-ar fi făcut cu prețul celeilalte. Dacă s-ar fi văzut dreptatea, atunci toți ar fi fost condamnați. Dacă s-ar fi înălțat dragostea (cu toate că în acest caz ea ar fi fost de fapt indiferență față de păcat), unde ar fi fost atunci dreptatea? Dar moartea lui Hristos le-a împreunat pe amândouă în urmările lor, și aceasta în favoarea omului.

Urmările se referă și la noi

Dar această jertfă era și pentru noi. Buna plăcere pentru jertfă trecea deja în Vechiul Testament și asupra celui care jertfea, căci el își punea mâna pe capul jertfei de ardere-de-tot (Levitic 1.4). Căci pe baza acestei jertfe Dumnezeu poate binecuvânta nespus de mult pe oamenii care cred în Domnul Isus, deoarece El a binecuvântat așa de nespus de mult pe Domnul Isus pe baza bucuriei nespus de mari pe care El I-a pregătit-o în această jertfă de ardere-de-tot.

Observații finale

Domnul Isus a glorificat pe Dumnezeu, Tatăl Său, prin jertfa Sa într-un mod incomparabil. El S-a dat pe Sine ca jertfă, ca să facă ispășire pentru păcatele noastre (jertfa pentru păcat). El S-a dat pe Sine în moarte, pentru ca să plătească cu moartea Sa pentru vina altora (jertfa pentru vină). La cruce El a mers în moarte, ca să facă pace, prin aceea că din dușmani a făcut copii ai lui Dumnezeu (jertfa pentru pace). Și Domnul S-a dat pe Sine în moarte, prin aceea că El a fost ascultător până la moarte pe cruce (jertfa de mâncare). Dar El S-a dat pe Sine și ca jertfă de ardere-de-tot – ca această jertfă, care în Vechiul Testament a fost adusă fără a fi vorba de vreun păcat special sau vreo vină. Pe altar trebuia să ardă permanent o jertfă de ardere-de-tot (Exod 29). Domnul S-a dat pe Sine ca această jertfă, care era exclusiv numai pentru Dumnezeu, care era arsă complet ca miros plăcut pentru Dumnezeu. Domnul Isus a murit, ca să-Și dea viața în moarte pentru Dumnezeul Său și Tatăl și prin aceasta să lase să se înalțe un miros plăcut, care este de neegalat. Și deoarece El a glorificat pe Dumnezeu în felul acesta, El a dat lui Dumnezeu înapoi mult mai mult decât noi vreodată am jefuit pe Dumnezeu prin neascultarea noastră și prin păcatele noastre și vina noastră.

Ne-am întrebat vreodată, de ce Dumnezeu ne poate binecuvânta așa de bogat, de ce noi putem aștepta o glorie cerească? Noi nu am fi putut aștepta mai mult, decât că Dumnezeu în harul Său și prin jertfa Domnului Isus să ne ia povara păcatului, să ne elibereze de moarte și să ne așeze într-o creație restaurată, înapoi în starea în care era Adam și Eva. Dar El ne dăruie mult mai mult: El ne face cetățeni ai cerului, copii ai Lui, da, chiar fii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. De ce poate El face aceasta? Deoarece Hristos în jertfa Sa, în jertfa de ardere-de-tot, a dat lui Dumnezeu mult mai mult înapoi decât noi L-am jefuit.

Ce Domn și ce Dumnezeu demn de adorare!